

Sygn. akt II AKa 184/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marian Baliński (spr.)
Sędziowie:	SA Izabela Dercz SO del. Jarosław Leszczyński
Protokolant:	sekr. sądowy Kamila Jarosińska

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 r.

sprawy **J. K.**

oskarżonego z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk i art.156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk; art.263 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt III K 71/12

na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu.

Sygn. akt II AKa 184/13

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 grudnia 2011 r. w K. przy ulicy (...) działając z zamiarem ewentualnym, wspólnie i w porozumieniu z drugą nieustaloną osobą, usiłował pozbawić życia D. S. w ten sposób, iż z odległości 3,5 metra oddał do pokrzywdzonego strzał z broni palnej tj. z broni śrutowej gładkolufowej załadowanej nabojem myśliwskim śrutowym o kalibrze 12/70, celując w okolice podbrzusza, jednakże przewidywanego skutku nie osiągnął albowiem chybił tj. nie trafił śrucinami w ciało pokrzywdzonego, a trafił jedynie fragmentami skrzydełek koszyczka naboju śrutowego w udo prawe D. S., wskutek czego pokrzywdzony doznał rany postrzałowej uda prawego z uszkodzeniem żyły i tętnicy udowej prawej, czym spowodował u D. S. ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. od nieustalonego dnia do dnia 30 grudnia 2011 r. w K. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci broni śrutowej, gładkolufowej oraz amunicję do tejże broni w postaci, co najmniej jednego naboju myśliwskiego śrutowego o kalibrze 12/70, tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 24 maja 2013 roku w sprawie III K 71/12 orzekł:

1) oskarżonego J. K. w miejsce czynu opisanego wyżej w pkt I uznał za winnego tego, że w dniu 30 grudnia 2011 r. około godziny 22:45 w K., przy ulicy (...), działając z wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia D. S., oddał z odległości około 3,5 m, w kierunku podbrzusza pokrzywdzonego, jeden strzał z broni palnej, tj. z broni śrutowej gładkolufowej z obciętą lufą, tzw. obrzyna, załadowanej nabojem myśliwskim śrutowym o kalibrze 12/70 i trafił D. S. fragmentami skrzydełek koszyczka naboju śrutowego i jedną tzw. loftką w prawe udo, w wyniku czego pokrzywdzony doznał rany postrzałowej z uszkodzeniem tętnicy udowej prawej na przestrzeni przednio-przyśrodkowej w 1/3 środkowej uda o średnicy 4 cm, rozerwania żyły udowej na odcinku 3 cm z licznymi ubytkami podłużnymi, poszarpania mięśnia prostego i obszernego, przyśrodkowego, rany wylotowej na powierzchni tylnej uda na długości 15 cm, co spowodowało chorobę realnie zagrażającą życiu, lecz skutku nie osiągnął z uwagi na szybkie udzielenie D. S. pomocy medycznej, tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 10 lat pozbawienia wolności.

2) oskarżonego J. K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt II, tj. czynu z art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

3) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej kary i wymierzył oskarżonemu J. K. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności.

Ponadto wyrok zawiera rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych oraz o zwolnieniu oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że sprawca przestępstwa działał z ewentualnym zamiarem pozbawienia życia D. S., w sytuacji gdy z materiału dowodowego wynika, że takiego zamiaru sprawcy przypisać nie można, a okoliczności przedmiotowe i podmiotowe w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, że sprawcy można jedynie przypisać zamiar spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Po złożeniu przez oskarżonego dodatkowych wyjaśnień w których przyznał się do sprawstwa czynu w zakresie wywołania obrażeń ciała u pokrzywdzonego oraz po wysłuchaniu obrońcy, który popierał apelację utrzymując, że z materiału dowodowego nie wynika, iżby sprawcy towarzyszył ewentualny zamiar pozbawienia życia pokrzywdzonego oraz po wysłuchaniu prokuratora, który wnosił o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku - Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Skarżony wyrok podlegał uchyleniu, a to wobec treści oświadczeń procesowych oskarżonego złożonych w toku rozprawy odwoławczej. Dopuszczalność wydania innego orzeczenia przez sąd odwoławczy zawężona jest do tych tylko sytuacji, w których nie zachodzi potrzeba dopuszczenia dalszych dowodów co do istoty sprawy, a przeprowadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie odnoszą się (in concreto z oczywistych względów) do wytworzonej sytuacji procesowej. Reformatoryjne ustalenia sądu odwoławczego nie podlegałyby już sprawdzeniu w toku zwykłej kontroli instancyjnej.

Trzeba też mieć na uwadze, iż Sąd odwoławczy może zmienić ustalenia faktyczne sądu I instancji zupełnie wyjątkowo, a więc wtedy tylko, gdyby ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji była ewidentnie i jednoznacznie wadliwa. Choć wątpliwości co do trafności ocen dowodowych i ustaleń faktycznych są tylko skutkiem wydarzeń procesowych

zaistniałych ledwie co przed sądem odwoławczym – to jawiące się tu novum dowodowe wytwarza obiektywne obiekcje co do trafności oceny dowodów mających znaczenie dla poczynienia nowych ustaleń faktycznych, co musi skutkować uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Wprawdzie orzekanie na korzyść oskarżonego w instancji odwoławczej jest dozwolone i nie narusza zasady dwuinstancyjności postępowania, to jednak podstawowym warunkiem dopuszczalności wydania rozstrzygnięcia odmiennego co do istoty sprawy, jest wymaganie, aby pozwalał na to stan zebranych dowodów.

Niezbędne jest jednak uzupełniające, ponowne postępowanie dowodowe przed sądem I instancji, które poprzedzone być musi odebraniem dalszych, porządkujących i uszczegółowionych wyjaśnień od oskarżonego, i następnie zweryfikowanie ich przeprowadzeniem kolejnych dowodów z wyjaśnień tych wpływających – wszystko to rzecz jasna z wykorzystaniem dowodów już przeprowadzonych, a zatem z zastosowaniem rozwiązania zawartego w art. 442 § 2 k.p.k.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.